ÜLÖK AZ ÉLET HEGYÉN.

Az élet hegyén rajt ülök,
köröttem zajgó torna dúl.
Ülőhelyemből majd kilök
az Élet árja. — Forr vadul
a vásári zaj: Pénz zenél,
becsület, erkölcs porba hull,
a legtöbb orzott pénzen él
és búja, gondja borba fúl.

Ülök én csöndes hallgató
és szólnom rájuk nem lehet,
mert butaságuk balga tó
s befúl, ki Istent emleget.
Titkon vesz mind és titkon ád,
minden, mi szép: csak tarka lom!
Eladni lelkét, itthonát
nem lesz több ily jó alkalom.

Megy mind az arany-hidon át,
lelkükben semmi tartalom.
Megy addig, amig nincs tovább
s elfogy a felkapart halom.
Itt Isten: a dús martalék,
ki, mit a hidon áthozott
s lelkén nincsen bú-marta lék,
annak, ki százszor átkozott.

Az Ártatlannak pokla ez,
kinek a lelke tiszta tó
s aki már jót csak lopva tesz,
mert jövője sem biztató,
s ki, mig százezrek vesznek el,
az egyivású cimborák;
a tetőn némán vesztegel,
szürcsölve Álmok színborát.

Ki birja sorsát emberül,
mint sziklalelkű Szokratesz,
s kit a kisértés elkerül;
e képhez lassan szokva lesz.
Megszokja már és unalom
keres lelkébe búvhelyet,
s nem őrli már a bú-malom,
ha közönyt hordoz bú helyett.

megy, mint vak éjbe gőzhajó
s már megvakul, ha napba lát
s látva, hogy úgy sem győz, ha jó;
nem tékozolja nappalát.
A jóknak mind egy sorsa lesz,
— örömre bár igen kevés,
s vigasznak is csak morzsa ez:
a bölcs, krisztusi szenvedés!

Serestély Béla.

„Ivánkő."

(Hegyalljai népmonda adataiból.)

Irta: **Gé.**

A bényei földesur, Sólyom Iván, otthon ülő ember volt. Abban az időben különben senkinek sem telhetett nagy gyönyörüsége az utazgatásban, mivelhogy török martalócok, császári zsebrákok és magyar szegénylegények tették bizonytalanná a pénzt és életet. Nagy sora akadt azonban Sólyom Ivánnak. A családnak utolsó sarja volt a szépséges virágszál, Magita, akit felesége korai halála óta féltő gonddal, rajongó szeretettel nevelt. Most, hogy a leány ime eladósorba került, elhatározta fiusittatását. Egészen a császárig kell emiatt instálgatnia, de erre is ráadta öregedő fejét.

Egyedül még sem mert neki vágni a hosszu utnak. Meg is szólitotta a szomszédos kurta nemest, a deli Kaszás Nagy Jánost.

— János öcsém, láttad-e már a császár rezidenciáját?

— Nem biz' én! De semmi porcikám nem is kivánja, — válaszolta elfojtott keserüséggel a dalia.

— Jó, jó! Ha a császárt nem szereted, mást nézel majd helyette. Van ott látni való bőven. — Az a sok gyönyörüséges dáma . . .

— Azokért meg éppen egy lépést sem teszek, — vágott hirtelen szavába János.

— Mit tudod te azt?! Hiszen még álmodban sem láttál olyan csudaszép fehérnépet, aminő Bécsben garmadájával lovagol, kucséroz, táncol, s kelleti magát. És szivesen fogadják ám a magyar vitézeket!

— Ott vágjon beléjük a sistergő istennyila! — mormogta inkább csak saját magának János, azt sem árulva el, kikre gondolt: a dámákra avagy a vitézekre. Az is kitelhetett tőle, hogy az ilyen pásztorórák mindkét nembeli szereplőjét nem átallotta volna egy kalán vizbe beléfojtani.

A hosszas rábeszélésnek azonban még sem tudott — vagy nem is akart — ellenállani. Gondolnia kellett arra is, hogy Magita édes apjának hajlandóságát is meg kell nyernie, mert különben soha sem lehet az övé az, akiért minden pillanatban szivesen ontaná szive vérét.

Sólyom Iván tavaszra gondosan fölkészült a hosszu utra. Legféltettebb kincsét, Magitát, a szomszéd Tállya urára, neki gyerekkori jó barátjára, Karancsy Györgyre bizta, akiről föltehette, hogy a török martalóc csapatokat is féken tudja tartani.

De alig tette ki lábát Sólyom Iván meg Nagy János, egy nagy martalóc csapat váratlanul rajta ütött a Sólyom portán. Az általános fejvesztettség, sikongás és zür-zavar közepette csak Magita tartotta meg hidegvérét. Időt kellett nyernie, hogy Karancsyt a veszedelemről értesithesse. Radomán és Hafiz, a két ifju martalóc vezér önkéntelenül is segitségére volt neki ebben, mert bajtársi egyezségük alapján szabad választást engedtek neki, melyiket válassza közülök párjául. Azt ugyanis egészen természetesnek tartotta mindenki, hogy a fölprédált uradalom legnagyobb kincse Magita, akin azonban a két vezér egyenlően nem osztozhatott.

— Ha már választanom kell közületek, — mondta egykedvüséget szinlelve a leány, — engedjétek meg, hogy ezt bizonyos föltételekhez kössem. Legelső sorban azt kivánom, hogy abból a gönczi átalagban levő aszuból, melyet édes atyám születésemkor tett el és lakodalmamra tartogatott, egy-egy pintet megigyatok. Ezt a korán sem tilthatja, mert hiszen az nem is bor, hanem szörbet-nektár. S megvallom, ezt azért kivánom, mert aki ebből az italból iszik, leveti külső álorcáját, s valódi mivoltában mutatkozik. Keresztény leány pedig csak ugy tud egy férfi igazi párja lenni, ha azt megismeri.

Oly természetes és meggyőző volt Magita beszéde, oly igéző s szendeségében is kivánatos egész lénye, hogy Radomán és Hafiz, teljes biztonságuk érzetében, megfeledkezve koránról és a szükséges óvatosságról, — a föltételt elfogadták. Egy pillanatra gyanut fogtak ugyan, amikor a leány a próba szinhelyéül magát a pincét jelölte ki, de végre is bizniok kellett herkulesi izmaikban, s abban, hogy magyar csapat semmi esetre sem üthet rajtok ezalatt. Bármily más esetben pedig ketten voltak egy félig még gyermek-leány ellen.

Magita most már teljesen nyugodt volt; kétségtelenül bizott szabadulásában. Fontos volt, hogy a két vezéren kivül más török ne legyen a pince közelében. — Ezt pedig maga a két ifju is igy akarta, mert nem voltak bizonyosak benne, hogy az asszut az ő embereik is szörbetnek minősitenék-e. A korán parancsainak áthágóit pedig az igazi török martalóc sem tisztelte.

Tudnunk kell, hogy a Hegyallja-vidék borpincéi valóságos labirintusok. Az altalaj, — ősi vulkánok megkövesedett hamuja, — kitünően alkalmas arra, hogy benne bármily nagyságu és irányu alagutakat vájhassunk. Sólyom Iván pincéje is nevezetes volt arról, hogy benne egy órányi utat is meg lehetett tenni, mindég ujabb és ujabb ágakban.

Radomán ugyan némi bizalmatlansággal tekintgetett hátra, a mindinkább eltünedező pincetorok felé, — s utóbb meg is gyujtotta faggyas kanócát, — de mégsem akart elmaradni Hafiztól, aki hüségesen követte a mécsessel elől menő, s itt valóságos kis tündérnek látszó Magitát. A leány pedig mindég tudott valamit mondani a hordó sorokról, az egyes borok koráról, a legutóbbi szüretekről, a pince épitéséről, ugy, hogy alig vették észre, mennyit haladtak befelé.

— Most mindjárt jobbra fogunk térni, — mondta a leány, — s abban az ágban van az én gönczi átalagom.

Alig haladtak azonban ebben az ágban néhány lépést, Magita hirtelen elfujta mécsesét, — s köd előttem, köd utánam, — egy szökelléssel ugy eltünt a sürü homályban, mintha a föld nyelte volna el.

A düh-hullám első rohamában a két török is az oldalfolyosón akart a leány után rohanni. De majd pórul jártak. Hafiz alig tudta még cimborája gallérját megragadni, s visszarántani a feneketlen mélység szájából (egy pince-kut volt!), amely utjokat elállta. Vissza rohantak tehát. Őrült dühvel loholtak a kijárat felé. Közbe fülelni is akartak, vajjon nem hallják-e a kisurranó tündér lépteit?

Aránylag gyorsan jutottak ugyan a gádorba, de már meg sem lepte őket, hogy a nehéz vasajtót zárva találták. Tudták, hogy Magita a labirintusnak rövidebb utján jutott a kijáratig.

— Átkozott gyaur boszorkánya! — toporzékolt Radomán.

— Allah akarta igy, — vélekedett a szelidebb Hafiz.

*

A csapat hamarosan észrevette, hogy vezetői eltüntek. Minthogy pedig ugyanannyi idő óta a ház szépséges urnőjét sem látták, ugy okoskodtak, hogy hármuk közül az egyik tudja, hol a másik kettő.

— Én ugy sejtem, — mondta altiszt társainak Csokli, — hogy az aranyhaju boszorkány törbe csalta a mi vezéreinket. A leányt kell tehát mindenáron előkeritenünk, ha a Demavend tüzokádó közepéből is.

A terepet hamarosan föl is osztották egymás közt, s megkezdték a rendszeres cirkálást erdőn, mezőn, tanyákon, s végül a szőlőhegyeken és a borházak körül. Két napon át eredmény nélkül kullogtak vissza a Sólyom portára a cirkáló őrjáratok, s a tanácstalanság a fegyelemre is káros hatásu lett.

Harmadnap pitymallatkor azonban a fölvégiek lövést hallottak a Szakócza hegyi szőlők felől, sőt valami zsivajgás hangfoszlányait is idesodorta a hajnali szellő. A török csapat alvezérei arra is gondolhattak, hogy ujabb martalóc had készül Bényére betörni. Már pedig „két dudás egy csárdában" szerintök sem fér meg. Csokli egy erősebb lovas hirszerző osztagot küldött ki a Szakócza felé. Vágtában haladtak a lankás terepen.

Sietségük nem volt céltalan. A hegy tövén meglehetős nagy cigánykaraván ütött tábort. Akkoriban még egészen ismeretlenek voltak Fáraó ivadékai ezen a vidéken, s első megjelenésük meglehetős rémületet keltett a föld népe körében, mert minden martalóc fajtánál vérengzőbbnek és alattomosabbnak jelezték a jöttüket megelőző rémhirek.

A törökök ugyan Kis-Ázsiában s a Fekete-tenger vidékén jó néhányszor találkoztak már cigánykaravánokkal, de jóllehet le is nézték a nem katonás szervezetü hordát, bizonyos fokig óvakodtak is a velük való összekoccanástól.

A félszemü Jusszuf, a török csapat vezetője már visszavonulást akart vezényelni, amikor észrevette, hogy a cigányok zöme a hegy derekán levő egyik borház felől nagy zsivajjal lefelé tódul. A hullámzó tömegből pedig, mint gyémánt az iszap közül, — valósággal kivillogott egy aranyhaju fehér leány.

Az annyira keresett Magita volt.

A török csapat — inkább ijesztésül — néhány karabély lövést tett, aztán kivont karddal, „Allah!" orditással közéje rugtatott a cigány gomolynak. Lett is nagy kavarodás. A meglepetésből a cigányok jóformán csak akkor ocsudtak föl, mikor Magitát Jusszuf már nyergébe emelte. Az egyik emberséges ozmanli pedig egy alig vánszorgó, vérző fejü, deresedni kezdő magyart ragadott még ki a tömegből, s aztán néhányad magával mint hátvéd, kocogott a messze vágtató Jusszuf után.

*

Hogy az öreg Bodóka kiszabaditása mennyire hasznos volt a martalócoknak, kitünt akkor, amikor Magita minden hozzáintézett kérdést hallatlanná tett. Egy szóval sem válaszolt. Bodóka beszélte el aztán, hogy harminchat óra előtt akadt rá Magitára, aki a tóparti nádasban huzta meg magát, s étlen-szomjan nagyon elgyöngült volt. Ő, mint Sólyom Iván vincellérje, kötelességének tartotta urnőjét a borházba vezetni, s ott élelmiszerrel ellátni. A csavargó cigányok tegnap este rájöttek a rejtekre, s betörtek a borházba. De nem adta meg olcsón magát, — két morét karabélyával leteritett. Ezért persze őt megölték volna; igy is félig már agyonverték.

— Mindez csak szószátyár fecsegés, — förmedt az öregre a türelmetlen Csokli. Azt mondd el nekünk, honnan került urnőd a nádasba? Hol vannak a mi vezéreink?

— Én nem kérdeztem, ő pedig nem tartotta szükségesnek elmondani, — válaszolt Bodóka.

A türelmetlenebbek már a leány kinzását, sőt halálát követelték. A martalóchad veszedelmesen hasonlitott egy fölbosszantott darázsfészek népéhez.

— Ha megöljük a leányt, — mondta Hasszán, a legvénebb altiszt, — még messzebbre távolodunk azoktól, akikhez közelebb akarunk jutni. Mert bizonyos, hogy egy gazella nem ölhet meg két párducot. S ha pedig csak törbe csalta, akkor tőle kell kitudnunk, hol vannak.

Hosszas tanakodás után ugy döntöttek, hogy Magitát elevenen temetik el. Majd csak megtörik dacossága, — gondolták — és megmondja, hol van a két vezér.

Ekközben megérkezett Karancsy György fölmentő csapata. De mi haszna? Az ötszörös tulszámban levő martalóchad egyszerüen körülfogta s elnyomta a földesur néhány fegyveres hajduját. Ez a könnyü győzelem még nagylelkűvé is tette a törököket. Az öreg Karancsytól csak a fegyvereket szedték el, őt magát nem is bántották.

— Csak egy szivességet kérünk tőled, — mondta Csokli. — Jelöld ki a sir helyét, amelybe ezt az ártótündért elevenen eltemetjük. Vagy pedig beszéld rá, hogy vezessen vezéreinkhez.

Karancsy csak egy pillantást vetett az oltalmára bizott leányra, de ezzel is meggyőződött arról, hogy a rábeszéléssel nem kell bajlódnia. Különben pedig hamarosan tisztán állott előtte a mentés lehetősége. Egyszerüen a Sólyom-pince egyik ága fölött jelöli ki a sirhelyet. A többi majd elválik.

A sirásóknak nem kellett gyorsan dolgozniok. Volt tehát elég idejök a gondos munkához. Az öreg vincellér, aki maga is segitett a munkásoknak, — néha félre ránditotta szája bal csücskét. Ez annyit jelentett nála, hogy valami mulatságos dolog jutott az eszébe és mosolyog. De csak befelé.

Másnapra elkészült a sir. S hiába álltak őrt fölváltva a törökök, Bodóka csak odalopott, s a sir fenekén csak elrejtett egy kézhez álló feszitő vasat.

— A sirban keresd majd meg a feszitő vasat, — mondotta Karancsy egy óvatlan pillanatban a dacos közönyből kizökkenthetlen leánynak, — és egy bakarasznyit áss majd lefelé. Az alattad megnyiló üregbe aztán bátran lebocsátkozhatsz. Tüzszerszámot ne felejts el magaddal vinni, — tette még hozzá hirtelen.

A törökök magok sem hitték, hogy a leány dacosságát nem sikerül megtörniök, s hogy csakugyan végre kell hajtaniok az eltemetést. De hogyha Magita megkötötte magát, ők csak nem engedhettek!?

*

Még dübörgött a rög Magita almáriom forma koporsója fölött, s a leány máris munkához látott. Igy legalább a vésés zaja nem hallatszott föl.

Félelem nélkül s abban a meggyőződésben ereszkedett le az alatta tátongó üregbe, hogy Karancsy pincéjébe jutott.

Karancsy György pedig alig birta az alkonyatot kivárni. Bodókával együtt odalopakodtak a Sólyom-pince bejáratához. Hamarosan föltárták a megvasalt, nehéz ajtószárnyat.

— Ur Jézus! — kiáltott föl Bodóka. Ehun a két török! Szüz Máriám! Talán már éhen is hóttak?

A derengő világosság s a hangos beszéd életet öntött a földön heverőkbe. De az a nehézkesség, amelylyel föltápászkodtak, sejttette, hogy a két „párduc" izmai elernyedtek.

— Ugy-e megmondtam, — dünnyögte Hafiz, — hogy Allah fölébreszt bennünket, akárminő hosszu volt álmunk.

— Elég sokára! — mordult rá Radomán.

Karancsy egy pillanatig határozatlanul állott. Ideje és módja lett volna ugyan arra, hogy az ajtót ismét a két törökre zárja, de mi lenne Magitával? A leány valószinüleg máris rájött, hogy ujra belepottyant abba a verembe, amelyet ő ásott, s kétségbeesésében még kárt tesz magában. Viszont a két párduc oly megjuhászodottnak látszott, hogy ebben a pillanatban szinte ellenségnek sem számitott.

Radomán ekközben ösztönszerü támadó mozdulatot tett ugyan Karancsy felé, ebből azonban annyi bizonytalanság ritt ki, hogy Karancsy tréfásnak fogta föl a helyzetet.

— Ejnye vitéz uraim, — szólt nevetve, — ha tudtam volna, hogy nincs kulcsotok a pinceajtóhoz, rögtön küldtem volna.

Az áldott hegyalljai nektár derüs életfilozófiát sugárzó hatása nyilvánult meg abban, ahogy Hafiz megszólalt.

— Emberséges magyar! Egy gonosz dzsin álmunkban törbe csalt minket. Mostanáig azt hittük ugyan, hogy nem álmodunk. Még jó, hogy közben édes nektárral táplált, amely erőt is adott, s az álom folytatását is kellemessé tette. Ugy látszik, egy egész napot és két éjszakát átaludtunk, de csodálatos éber álomban. Ilyen alvásra nem is vonatkozik a Korán mondása: „Aki alszik, nem él."

— Ezek ugyan most is pityókosak. Dörmögte félhalkan Bodóka. — S még nem tudják, hogy urnőm ujra velök van egy pincében.

Karancsy annyi szelidséget látott Hafizban, s mindkettőjüket annyira mámorosaknak tartotta, hogy voltakép kedélyesnek találta a helyzetet. Sok reménységet öntött belé Nagy János futárja is, aki fél órával előbb hirül hozta, hogy a martalóc betörés hire utban érte őket, s megfelelő karhatalommal jönnek vissza rendet csinálni. Csak Magitát őrizzék, mint a szemök fényét. Meg is kockáztatta a megjegyzést:

— Hátha az a gonosz dzsin, aki idecsalt benneteket, most megint itt van veletek?

— Vagy talán mindég is itt volt, — mondta rá Hafiz, — mert én nagyon erősen álmodtam róla.

Radomán azonban kezdett kibontakozni a mámor ködéből, s lassankint tájékozódott, mennyi volt a való, s mennyi az álom.

— Akkor két bejárata van ennek az ördögtanyának, — mondta aztán bosszusan. A pince kulcsát pedig add ide mindjárt, hogy esetleg ne kelljen még egyszer ilyen — ébren álmodoznunk. Az ajtót meg hagyjuk nyitva, — tette hozzá epésen.

Ezzel a kulcsot handzsárja mellé az övébe dugva, némikép ugyan ingadozó léptekkel, de határozottan kész volt a társasághoz csatlakozni, amely a gonosz dzsin elfogására készült föl. Legelől Bodóka haladt, szurkos fáklyával kezében; nyomába Hafiz botorkált. Karancsyt pedig Radomán követte, aki szintén fáklyát tartott, amellyel sokszor tulságosan közel járt Karancsy fürtjeihez.

Jó, hogy a vincellér elől járt, mert a törökök esetleg észrevették volna, hogy meg-megrándul szája bal csücske: azaz ismét nevet befelé. Karancsynak föl is tünt, hogy a vincellér varga-betüben vezet, s már visszafelé való utjokban haladtak el azon a ponton, ahol Magita lejutott a sirból. Egy-két heverő kődarabot Bodóka föltünés nélkül félrerugott, s azon a helyen fáklyájával is a földet piszkálta — a láng élénkitésének örve alatt, — hogy a boltozatot ne kelljen megvilágitania. Radomán sem vett észre semmit, mert inkább oldalnyilást keresett, s követelte is, hogy minden oldalágat mutassanak meg neki.

— Magita ezalatt már künn is van, — gondolta magában Karancsy is, Bodóka is.

A pincegádorba visszajutva, a két török a szabadba rohant, ahol teli tüdővel szivták a csillagsugaras tavaszi est könnyü párás levegőjét.

— Hiszen mi négy napig voltunk ebben az átkozott oduban! — kiáltott föl Radomán a Hold első negyedes sarlójára mutatva.

Magitáról egy pillanatig egészen megfeledkeztek.

*

A szegény, zaklatott leány pedig azalatt csakugyan kisurrant, amig a vincellér körülvezetgette a társaságot a labirintusban. A szabadba jutva, első pillanatban azt sem tudta, mihez kezdjen, hová meneküljön. Az életösztön sugallatának engedett, amikor házuk tájával ellenkező irányban, az abauji határ felé irányitotta lépteit. Arra felé menekült, amerre apja meg lovagja távoztak 8 nap előtt. Nem gondolt az utmenti szakadékokkal, az erősbödő sötétséggel. Közömbössé vált előtte az is, hogy cirkáló török járőrökkel találkozik. Csak el innen, ahol már el is temették, s még hozzá két vadállat barlangjába.

Egy pillanatra megállott a szivverése is: a völgybe vezető szoros utban két turbános török állta utját. Ezek azonban, — amint a Hold jobban megvilágitotta Magita sápadt arcát, rémületükben ugy neki iramodtak a falunak, hogy agár sem ért volna nyomukba. Egyikök, — ugy látszik, renegát rác volt, — ijedtében még keresztet is vetett magára. De hogyis ne, mikor mindketten ott voltak Magita temetésén!

Magita pedig lélekzete fogytáig futott a keskeny völgyön végig, amelynek hosszában mély szakadék vezette le a környező hegyek utolsó hófoszlányainak olvadó vizét. De ez volt erejének utolsó föllobbanása. A völgy fejénél, ahol meredeken visz az ut a fönsikra, s a hajdani tüzokádó lávája bástya formában merevült meg (a nép ezt „Kőtorony“ névvel illette), — élettelenül rogyott össze. Lehullott, mint a mandulafa virágának halk rózsaszin szirma.

Még akkor sem ébredt föl, amikor néhány sastollas vitéz lovainak patkója verte föl körülötte a tavasz-éj sejtelmes csöndjét. Sőt még akkor sem eszmélt, amikor a vezér hirtelen lepattant lováról, s őt ugy fölkapta a földről, mint egy igaz gyöngyszemet.

Magita sem tudta — később sem megmondani, hogy Kaszás Nagy János izmos karjainak akaratlan szoritása, kétségbeesett, remegő, kérlelő szava hozta-e életre, vagy annak a hosszu csóknak tüze, amely egyenesen az ifju szivének közepéből tört föl, s a leány ajkait eleven parázsként égette.

*

Sólyom István batárja a derékhaddal jó órányira maradt el Nagy János mögött. A nyolc napos ut, a rémhirek, s fölujult köszvénye teljesen letörték az öreget. S most, amikor egy levente ziháló szakadozottsággal jelentette, hogy ebben a minutumban jön a „Kőtorony“-tól, ahol Magitát élettelenül találták, — teljesen erőt vett rajta a kétségbeesés. Azt hitte, hogy leánya szégyenében vagy fájdalmában vetette le magát a szikláról és szörnyet halt.

— Ezt nem akarom tulélni, — hajtogatta tompa, megtört hangon.

Zaklatott idegeit teljesen kibillentette egyensulyukból az a kép, amely a fönsik szélén tárult eléje. Pedig csak néhány faluvégi viskót gyujtottak föl a martalócok, mihelyt megtudták, hogy a földesur jön vissza, s fegyvereseivel nem tudnak szembeszállani.

A hajduság karélyt formálva, fékevesztett dühhel támadt a falunak, amelyből az előőrsök viadalának zaja idáig is elhallatszott. A „Jézus!“ kiáltás mind általánosabb lett, s csakhamar teljesen elnyomta az „Allah“-t.

Sólyom Iván azonban csak rémképeket látott, s azt a sikolyt hallotta, amellyel a mélységbe zuhanó drága lény lelke kiszakadt porhüvelyéből.

Alig birt fölvánszorogni a „Kőtorony“ ormára. . . . Egy kétségektől gyötört élet hangtalanul hullott alá a „Kőtorony“ ormáról . . .

Azóta „Ivánkő“ a neve.

*

A minden sebet begyógyitó idő Magita kedélyéről is lefosztotta a törökdulás emlékeinek fájdalmát. Nagy János oldalán, három szép gyermeke körében boldogan élt.

Bénye gyönyörü vidéke szinte többet őrzött meg máig Magita történetéből, mint a nemes familia leszármazottai. Az „Ivánkő“-n kivül „Magita tava“, mellette a „Magita hegy“, a hüséges vincellérnek adományozott „Bodóka“ szőlőhegy, s a cigányok első tanyája, a „Pokolvölgy“ elnevezések tartják fönn Magita szenvedéseinek emlékét.

Élete további folyása boldog volt. S a boldogságnak — talán nincs is története!

Hétszinü zászló.

Irta: **Berde Mária.**

Darab földi menyország, benne sárgahaju, feketehaju angyaltársak ülnek a virágos porcellánnal teritett asztal körül. A csészikékben igazi csokoládé, igazi hab. Az eleven angyal éppen le akar ülni, hogy elvégezze a mozdulatlan társnők helyett a csokoládéivást.

Lódobogás. A gyermek leteszi a csészét, hogy koccan-loccsan. Kiszalad a filagória elé.

— Ugyan . . . ugyan. — Zsörtölődik bentről Lixy tánti. Szeretné már nagyon, ha kiinnák a csészéket.

— De hiszen édesapám jön! — veti vissza kicsit durcásan a gyermek. És néz, néz kifelé a messzitárt, kőbálványos kapun. Most a hidon kong a dobogás...

— Vajjon fog-e inteni . . . — dobog a gyermek szive. Néha szokott még a lóról . . . Mi volna, ha egyszer a lépcső helyett erre robogna és azt mondaná: Mutasd a bubákat, Hajnalkát és Esthajnalkát, a szőkét és a barnát . . . És ha azt is mondaná: Szépek és szép a ruhájuk; és a szekrénykébe nyitna és megbámulná a rendet és azt mondaná: Ina, te kész kis háziasszony vagy már a nyolcesztendőddel!

Ki tudja, Ina mindent csak ezért a soha el nem jövő percért rendez, csinosit. De édesapja a tagba lovagol, vadászni megy a kutyákkal, vagy tárgyal a vincellérekkel, bácsokkal, az irodán is órákat ir . . . csak arrafelé nem jön soha, a földi paradicsomba, ahonnan két tágranyilt szem lesi a jöttét.

Hanem megdédelgeti a lovat, a büszke Aranyvirágot és felmegy a vakitófehér kőlépcsőkön . . .

De ma, ma minden oly csodaszépen van elrendezve, a bubák még inget is tisztát vettek, a bubaház homlokzatára fehér bojtvirágból van kirakva: „Isten hozott!“ Ma, ma jönnie kell . . .

Most, most robog be, mint egy félelmes, komoran szép vihar.

Ina, mint a pehely, ha ráfujnak, repül. Apjáig. Kicsit megtorpan előtte. Elpirul, a földet nézi, már nincs szava.

— Na, mi az Ina?

— Édesapám . . . most . . . most uzsonnázni fog?

— Nem még fiam.

— Hát mit csinál?

— Mit kérdezel annyit . . . kicsi csacsi?

— Édesapám, — mondja a gyermek és keze összetevődik — ugy szeretnék ma édesapámmal játszani . . .

— Hát Lixy tánti mire jó?

— De én édesapámmal szeretnék . . .

Az apa letörli homlokát. Jót látott odakinn, jó kedve van.